

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 242/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. Ď., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co/239/2012 a jeho rozsudkom z 27. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co/239/2012 a jeho rozsudkom z 27. novembra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení navrhovateľky v súdnom spore o zaplatenie sumy 27 678,18 € s prísl. vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 103/2010 proti mestu B. (ďalej len „odporca“). Okresný súd rozhodnutím z 31. mája 2011 určil, že pohľadávka sťažovateľky *„uplatnená v konaní nie je premlčaná“*. Na odvolanie odporcu krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co/295/2011 zo 14. decembra 2011 zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (krajský súd zaujal názor, že v danej veci nebolo možné aplikovať obchodnoprávne, ale občianskoprávne právne normy). Okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu rozsudkom č. k. 10 C/103/2010-130 z 28. februára 2012 návrh sťažovateľky zamietol. O jej odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co/ 239/2012 z 27. novembra 2012 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nesprávnym zaradením predmetného záväzkového vzťahu do oblasti občianskeho práva, ako aj nedostatočným odôvodnením tohto svojho právneho záveru v konečnom dôsledku porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozhodnutím Krajského súdu... zo dňa 27. 11. 2012 v konaní vedenom pod č. k. 14 Co/239/2012-152, porušené bolo.

Rozhodnutie Krajského súdu... zo dňa 27. 11. 2012 v konaní vedenom pod č. k. 14 Co/239/2012-152 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Predmetom sťažovateľkinej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom (body 1 a 4) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 14 Co/239/2012 z 27. novembra 2012.

9. Podstatou sťažovateľkiných námietok bolo tvrdenie o zjavnej neopodstatnenosti právnych záverov (navyše nedostatočne odôvodnených) napadnutého rozsudku krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky dominantným nedostatkom rozhodnutia krajského súdu bolo „*nesprávne právne posúdenie povahy záväzkového vzťahu... v dôsledku nesprávnej interpretácie ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka*“, ako aj nedostatočné odôvodnenie jeho právneho názoru a záveru, čo spôsobilo jeho „*nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť*“. Tým podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu ňou označených práv (body 1 a 4).

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 14 Co/239/2012 z 27. novembra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny, resp. dohovoru.

12. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu uviedol najskôr podstatu odvolacej argumentácie sťažovateľky a písomné vyjadrenie odporcu:

„Podľa názoru navrhovateľa nárok navrhovateľa premlčaný nie je pretože v danom prípade mala byť na nárok uplatňovaný navrhovateľom vo vzťahu k odporcovi použitá štvorročná premlčacia lehota podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Bol toho názoru, že právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom treba posúdiť podľa ust. § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka a nie podľa Občianskeho zákonníka, ako vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol Krajský súd v Banskej Bystrici. Poukazoval na to, že predmetným návrhom uplatnil navrhovateľ nárok na zaplatenie finančnej čiastky, ktorá predstavuje náklady vynaložené na udržiavané trolejovej dráhy, ktorú bol povinný udržiavať odporca ako vlastník v nadväznosti na ust. zák. č. 164/1996 Z. z. v znení noviel. Podľa ust. § 2 ods. 5 citovaného zákona prevádzkovaním dráhy sa rozumejú činnosti, ktorými sa zabezpečuje a obsluhuje dráha a organizuje doprava na dráhe. Podľa ust. § 16 ods. 1 citovaného zákona vlastník dráhy je povinný udržiavať dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná a aby bol možný styk s inými dráhami. Trolejová dráha bola vo vlastníctve troch subjektov, pričom udržiavanie dráhy bolo možné zabezpečiť len tak, že v prevádzkyschopnom stave ju navrhovateľ udržiaval celú t. j. aj časti dráhy vo vlastníctve tretích subjektov. Navrhovateľ tak vykonal činnosti vo verejnom záujme, lebo trolejbusová dráha slúžila aj slúži na zabezpečenie dopravy verejnosti v konkrétnom prípade Mesta B. Takto mal byť predmetný vzťah aj posudzovaný, preto nesúhlasil s tým tvrdením, že by malo ísť o spoluvlastníctvo

viacerých subjektov k trolejovej dráhe. Mesto ako celok územnej samosprávy nevykonávalo a nevykonáva činnosti súvisiace s trolejbusovou dráhou, ale vždy za účelom zabezpečenia základných prepravných potrieb obyvateľov Mesta B. Žiadali preto rozhodnúť v zmysle podaného odvolania.

Odporca v písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. V dôvodoch odvolania poukazoval odporca na to, že Mesto B. v roku 2006 zabezpečovalo jednu zo základných povinností voči svojim obyvateľom uloženú zákonom č. 369/1990 Zb. § 1 ods. 2 druhej vety v tom, že základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov a to zmluvou o výkone vo verejnom záujme podľa § 15 v spojení s § 30 zák. č. 168/1996 Z. z. v znení platnom do 31. 1. 2007. Mesto zabezpečovalo, plnilo si samosprávnú funkciu a uspokojovalo záujmy verejnosti vo verejnom záujme v plnom rozsahu zazmluvnených výkonov vo verejnom záujme v roku 2006 autobusovou dopravou. Trolejbusová doprava je len alternatíva dopravy a navrhovateľ S. B. a. s. v roku 2006 nemal platnú licenciu na prevádzkovanie trolejbusovej dopravy na území Mesta B. Odporca je preto názoru, že záväzkový vzťah nepodlieha režimu Obchodného zákonníka podľa § 261 ods. 2. Touto časťou zákona sa spravujú záväzkové vzťahy medzi štátom a samosprávnou územnou jednotkou, alebo právnickou osobou zariadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Odporca, teda Mesto B. na rok 2005 mal uzatvorenú zmluvu o výkone vo verejnom záujme č. 110/2005/RDKS uzatvorenú podľa § 15 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave a v znení neskorších predpisov, § 30 zákona č. 164/1996 Z. z. o dráhach v znení neskorších predpisov a v zmysle § 261 a 269 Obch. zák. v platnom znení. Na rok 2006 takáto zmluva s navrhovateľom uzavretá nebola. Povinnosť udržiavať trolejbusovú dráhu v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 164/1996 Z. z. nie je zabezpečením verejných potrieb. Vlastník dráhy je povinný udržiavať dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná a aby bol umožnený styk s inými dráhami. V citovanom ustanovení § 16 ods. 1 zák. č. 164/1996 Z. z. nie je prevádzkyschopnosť dráhy podmienená zabezpečením verejných potrieb. Chýba teda základný predpoklad toho, aby bolo možné nárok navrhovateľa posudzovať v zmysle ust. Obchodného zákonníka a tým aj vzťahovať na danú

vec premlčaciu lehotu v trvaní 4 rokov. Rozhodnutie súdu prvého stupňa preto považoval odporca za správne.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a tento v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Je tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 § 13 ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd bol toho názoru, že okresný súd v danej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, a keďže pre doplnenie dokazovania v zmysle ust. § 213 ods. 2 a nasl. O. s. p. neboli splnené zákonné podmienky, vychádzal krajský súd zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa.

V zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podstatnou námietkou podaného odvolania navrhovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa bola okolnosť, že právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom bolo treba posudzovať podľa ust. § 261 ods. 2 Obch. zák. Premlčanie nároku preto bolo nutné posudzovať podľa predpisov platných pre obchodno-právne vzťahy a to podľa ust. § 387 až 397 Obch. zák.

V zmysle ust § 261 od. 2 Obch. zák. touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi štátom, samosprávnou územnou jednotkou, alebo právnickou osobou zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Na tento účel sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb.

Na to, aby záväzkový vzťah podliehal režimu Obchodného zákonníka musí byť okrem požiadaviek kladených na subjekty záväzkového vzťahu splnená aj ďalšia požiadavka a to, aby sa záväzkový vzťah týkal zabezpečenia verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky. To znamená, že z hľadiska predmetu záväzkového vzťahu na strane podnikateľa musí ísť o výkon jeho podnikateľskej činnosti a z hľadiska druhej strany záväzkového vzťahu musí ísť o zabezpečenie verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky. Uvedené požiadavky, ktoré dopĺňujú kritériom kladené na subjekty musia byť zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti už pri vzniku záväzkového vzťahu. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi navrhovateľom a odporcom bola na rok 2005 uzatvorená zmluva o výkone vo verejnom záujme č. 110/2005/RDKS v zmysle § 15 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov a § 30 zák. č. 164/1996 o dráhach v znení neskorších predpisov a v zmysle § 261 a 269 Obch. zák.. Zmluva bola uzatvorená v záujme zabezpečenia prepravných potrieb osôb a služieb v prospech verejnosti a úpravy právnych a finančných vzťahov pre vykonávanie mestskej verejnej dopravy v B. na území Mesta B.. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 31. 12. 2005.

Na rok 2006 takáto zmluva medzi navrhovateľom a odporcom uzatvorená nebola, lebo mestská hromadná doprava v Meste B. sa uskutočňovala prostredníctvom autobusovej dopravy s iným právnym subjektom. Pre zabezpečovanie verejných potrieb medzi navrhovateľom a odporcom nebola uzatvorená žiadna zmluva, z ktorej by mohol vyplývať určitý záväzkový vzťah, ktorý by mohol podliehať pod ust. § 261 ods. 1 Obch. zák.

Navrhovateľ svoj nárok odôvodňoval tým, že udržiaval trolejovú dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná a aby bol umožnený styk s inými dráhami. Takúto činnosť považoval za zabezpečovanie verejných potrieb.

Ako vyplýva z ust. § 16 ods. 1 zák. č. 164/1996 Z. z. vlastník dráhy je povinný udržiavať dráhu tak, aby bola prevádzkyschopná a aby bol umožnený styk s inými dráhami.

K tomu treba uviesť, že navrhovateľ v podanom návrhu uviedol, že v Meste B. je vybudovaná trolejbusová dráha, ktorá bola v čase rozhodnom pre uplatňovaný nárok vo vlastníctve troch subjektov. Navrhovateľ bol výlučne vlastníkom 87,2 % z celkovej trolejbusovej dráhy na území Mesta B. a túto navrhovateľ vlastnil spoločne s ďalšími dvomi subjektami právnickými osobami a to D. Mesta B., a. s., so sídlom K., ktorý vlastnil trolejbusovú dráhu v pomere 2,8 % z celkovej trolejbusovej dráhy na území mesta B. a

odporcom Mestom B., ktorý vlastnil trolejbusovú dráhu v pomernej časti 10 %. Sám navrhovateľ teda určil podiel na celkovej trolejbusovej dráhe v Meste B. podľa toho, ako to pripadalo na jednotlivé subjekty.

Ak trolejbusovú dráhu v Meste B. bolo treba chápať ako jeden celok, potom možno vyvodit', že jednotlivé podiely na celkovej trolejbusovej dráhe predstavujú určitý spoluvlastnícky podiel u nej ako celku. Aj sám navrhovateľ priznal, že dráhu bolo potrebné udržiavať ako celok, teda aj tie časti, ktoré mu vlastnícky nepatrili. Preto aj požadoval zaplatenie pomernej časti nákladov vynaložených na údržbu a zachovanie časti trolejbusovej dráhy v B. za podiel patriaci odporcovi v roku 2006, v ktorom období nebola prevádzkovaná trolejbusová doprava.

Krajský súd zastáva názor, že medzi navrhovateľom a odporcom na rok 2006 nebol uzatvorený žiadny záväzkový vzťah, v ktorý by bolo možné podriaďiť pod ust. § 261 ods. 2 Obch. zák. Len zo samotného ustanovenia § 16 ods. 1 zák. o dráhach č. 164/1996 Z. z. nemožno vyvodit', že v danom prípade ide o obchodnoprávny záväzkový vzťah keďže takýto vytvorený nebol a medzi odporcom a navrhovateľom nebola uzatvorená žiadna dohoda, predmetom ktorej by bola údržba a zachovanie časti trolejbusovej dráhy v B. vlastnícky patriacej odporcovi.

Ak záväzkový vzťah medzi navrhovateľom a odporcom v zmysle ust. § 261 ods. 2 Obch. zák. nevznikol, nemožno potom ani prihliadať na to, že by sa nárok uplatnený navrhovateľom voči odporcovi mal premlčovať v štvorročnej premlčacej lehote danej Obchodným zákonníkom.

Ak podľa tvrdenia samotného navrhovateľa v rámci udržiavania trolejbusovej dráhy v B. nebolo možné oddeliť udržiavanej časti trolejbusovej dráhy vo výlučnom vlastníctve navrhovateľa a časti trolejbusovej dráhy vo vlastníctve ostatných dvoch vlastníkov dráhy, tak potom možno vyvodit' záver, že v danom prípade išlo o spoluvlastnícky vzťah v zmysle ust. § 137 Obč. zák.

Ak teda navrhovateľ vykonal činnosti na udržiavanie trolejbusovej dráhy aj na úkor ostatných dvoch subjektov, potom v zmysle uvedeného mal požadovať náhradu od ostatných, ak tieto náklady bolo potrebné účelne vynaložiť za zabezpečenie chodu celej trolejbusovej dráhy. V takom prípade však mal uplatniť svoj nárok v trojročnej premlčacej

lehote podľa Obč. zák., čo sa nestalo a preto nárok navrhovateľa správne považoval okresný súd za premlčaný.

Odvolanie navrhovateľa nepovažoval krajský súd za dôvodné a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

13. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V

tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co/239/2012-152 z 27. novembra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka (kvalifikovane zastúpená advokátkou) k sťažnosti nepripojila splnomocnenie na jej zastupovanie súladné s ustanovením § 20 ods. 2 druhou vetou zákona o ústavnom súde, čo zakladá ďalší možný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

19. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013